

ОТТОКАРЪ.

Да приема чалма. Разбира са, че азъ желяхъ да приема тая чалма не за нейната любовъ, а за любовъ-та на жените. Колко жени имате вие, драги господине?

Мюзединъ.

Шестдесетъ, ваше величество.

ОТТОКАРЪ.

Само шестдесетъ? Соломонъ е ималъ, ако са азъ не лъжа, единайсетъ стотини. Той е билъ мъдрецъ! Разбира са, че по тоя начинъ съки единъ човѣкъ би можалъ да бжде премъдаръ.

Мюзединъ.

Но истина ли, ваше величество, сте имале намѣрение да приемете чалма?

ОТТОКАРЪ.

Насмалко щѣхъ да направя това, господине Мюзедине. Азъ си бѣхъ съставилъ чудна идея за вашите хареми! Азъ си представлявахъ почти съкога чисто небе и широки и меризливи градини, въ които са намиратъ голѣми гълабарници съ рѣшетки отъ златни телѣве, напълнени съ пѣснопойни птици, шумящи водескоци и мързеливи жени, които иматъ голѣми очи, като вратата. Азъ виждахъ себѣ си кж с о облѣченъ, искахъ да рѣка легко облѣченъ, посрѣдъ тоя приятенъ хаосъ. . . Заповѣдате ли да ви донесатъ шербетъ?

Мюзединъ.

И какъ тая до толкова жива картина, която и мене пренесе на Босфорътъ, ви не накара да са рѣшите, господине графе?

ОТТОКАРЪ.

Азъ размишляхъ за това твърде дълго време. Азъ